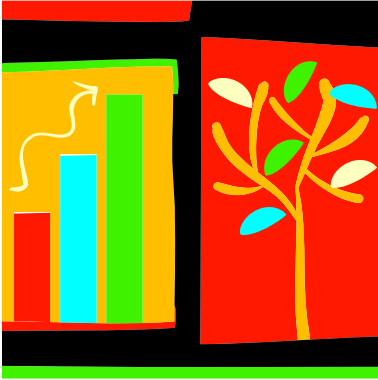

Lý Thành Dũng

Má đã cô đơn biết chừng nào!

*Giải nhì (trong số 1.199 bài dự thi) trong cuộc thi viết ngắn “Mẹ tôi”
do Báo Tuổi Trẻ tổ chức (từ tháng 12-2003 đến tháng 7-2004)*

Tôi bản thân nhìn hàng khói nghi ngút đang lan tỏa, vẫn là mùi hương trầm quen thuộc xưa nay má hay thắp trên bàn thờ. Nhưng lần này thì khác, tôi đang thắp nén nhang tiễn đưa má. Tiếng gõ mõ tụng kinh đều đều của vị sư vừa quen vừa lạ.

Hồi còn sống má thường tụng kinh mỗi tối. Trước kia má không mấy tin, nhưng từ sau khi bị tai biến mạch máu não, má như đã về gần thế giới bên kia hơn. Má ngồi hàng giờ trước bàn thờ, lau chùi mấy tấm ảnh cũ, sắp xếp lại bình hoa... Tôi đâu có ngờ má soạn chỗ cho mình sớm thế. Cảnh thì còn đây mà người đâu chẳng thấy!

Trên bàn, vì Alaxan đang uống dở còn vài viên, chai dầu nóng chưa đầy nắp lại chắc là má vừa mới xúc. Ngón tay trở của má vẫn còn băng chưa lành. Mới sáng má còn tươi cười mở cổng cho tôi đi làm, chiều về má đã chết trên giường, thanh thản như đang nằm ngủ, cái tivi trắng đen vẫn phát chương trình cải lương mà má thích. Nhà có tivi màu nhưng má chẳng bao giờ dùng đến, chỉ xài mỗi cái tivi cũ này thôi.

Khi đi làm có đồng ra đồng vô, không để thua kém những gia đình hàng xóm, tôi cũng mua một cái tivi màu mới cái. Nghĩ tiếc cái tivi cũ còn tốt, má mang để dưới bếp. Lúc đầu má cũng thích cái tivi mới, nhất là khi xem Tây du ký, cảnh bảy con yêu nhèn nhện mang bảy sắc áo khác nhau xanh đỏ tím vàng rực rỡ. Má cùng xem với con cháu, khen cảnh này hay, cảnh kia đẹp.

Nhưng không như ngày xưa chương trình truyền hình chỉ có một kênh duy nhất, tối tối cả nhà quây quần cùng nhau xem. Nay tôi thì thích đá banh mà thằng cu Tí cũng không chịu thua, lúc nào cũng giành coi phim hoạt hình. Đi thì thôi, cứ về đến nhà là cha con lại cãi nhau. Những lúc như thế tôi thường quát bảo con đi học để tôi coi thời sự khiến thằng nhỏ cứ thút thít khóc. Thế là má lại vỗ về cháu nội, bảo xuống bếp coi tivi đen trắng với má.

Có hôm thằng cu Tí nghịch, giấu cái remote khiến tôi cáu đánh cho một trận. Má vừa can con trai, vừa dỗ cháu nội. Tôi không thích má chiều cháu quá, sợ hư. Nhưng tôi cũng chẳng bao giờ la con khi nó yêu sách này nọ với má.

Cũng chỉ là những chuyện cón con như thế, tôi không biết được một ngày 24 giờ má tôi làm gì, sống ra sao? Tôi cũng không bao giờ nghe má than van về những căn bệnh của người già luôn hành hạ má. Nhìn những viên thuốc uống dở còn lại trên bàn, tôi ứa nước mắt. Không biết má tôi đã khám bệnh ở đâu, ai đưa đi hay là má xem quảng cáo rồi tự mua thuốc uống?

Trước đây tôi cũng không để ý rằng càng ngày má tôi càng trở nên lười thoi trong chính căn nhà của mình. Má không dám đụng vào bếp gas vì sợ nổ. Má cũng rất ớn dãn máy hát với bao nhiêu là dây điện nút xanh, nút đỏ. Chỉ

có mỗi cái tivi cũ là chịu phép má, khi mất hình, má vỗ mạnh vào nó là hình lại có ngay mà chẳng sợ hư hao gì. Càng nhìn cái tivi cũ, hình đã nhòe, tiếng không còn rõ, tôi càng thấy thương má.

Nhà có bao nhiêu đồ đặc tiện nghi hiện đại nhưng má chỉ xài toàn đồ cũ. Vậy mà bao nhiêu lần tôi cau có bảo má mở nhỏ tivi để khỏi ảnh hưởng đến chương trình của tôi. Những hôm tôi đi làm về muộn, má cặm cùi cả ngày bên bếp dầu cũ để cả nhà vẫn có cơm canh nóng sốt, vậy mà tôi chẳng đụng đũa đến, bảo ăn ở cơ quan rồi.

Giờ tôi mới nhận ra má tôi cô đơn biết chừng nào trong những năm qua dù đang sống bên con cháu.

LÝ THÀNH DŨNG

Nguồn: tuoitre.com.vn
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 3 tháng 7 năm 2006